

Arrest

nr. 145 109 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissing van 29 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van 29 juli 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), alle aan de verzoeker ter kennis gegeven op 3 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 oktober 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 februari 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 29 juli 2014 wordt

de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 3 september 2014. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsheer van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkene volledig geïntegreerd zou hebben, intensieve taallessen gevolgd zou hebben, thans zeer goed Nederlands zou spreken, onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden bij P.B. bij regularisatie van zijn verblijf (zie individuele inlichtingenfiche), getuigenissen voorlegt waaruit blijkt dat hij de Nederlandse taal vloeiend spreekt en graag gezien is, actief betrokkene is bij het klasleven van zijn zoontje en de verwijzing naar de integratiestukken uit de vorige 5 aanvragen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België aangekomen te zijn op 06 juni 2006 en hij diende een asielaanvraag in op 07 juni 2006. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 04 september 2009 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. De duur van de asielprocedure - namelijk bijna 3 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester Vrijens stelt dat er sprake is van een langdurig verblijf. We merken hierbij op dat het de keuze was van betrokkene om geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem betekend werden, om in preciaire situatie in België te blijven en zich te nestelen in illegaal verblijf. Het was zijn persoonlijke keuze om vervolgens nog 6 aanvragen tot humanitaire regularisatie aan te vragen. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

De raadsheer van betrokkenen verwijst naar het feit dat de zoon van betrokkene in België geboren werd, school loopt in België (zie schoolattest) en momenteel in het eerste jaar van de basisschool zit. E. heeft enkel onderwijs genoten in het Nederlands en kent enkel het Belgische schoolwezen. Het is volgens de advocaat dan ook moeilijk te verantwoorden dat Eric zijn onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan hij de aldaar ganbare taal nooit onderwezen heeft gekregen en waar een totaal andere schoolregeling zou gelden. Een terugkeer naar het land van herkomst zou ernstige psychologische, pedagogische en emotionele schade berokkenen. Vooreerst merken we op dat niet aangetoond wordt dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Ten tweede wijzen we erop dat de scholing steeds plaatsgehad heeft in illegaal verblijf, reeds voor zijn zoon naar de kleuterklas begon te gaan werden aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. Hij wist dus dat de schooltoekomst van zijn zoon op zijn minst onzeker was in België, in plaats van hier rekening mee te houden en gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, koos betrokkene ervoor zich te nestelen in illegaal verblijf ongeacht de mogelijke gevolgen voor zichzelf en zijn zoon. Er kan dan ook gesteld worden dat betrokkene zelf het belangen van zijn zoon geschaad heeft. De scholing wordt enkel toegestaan om de ontwikkeling van het kind in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Aangezien betrokkene weldegelijk op de hoogte was van het feit dat hij geen verblijfsrecht had in België en dit mogelijkerwijze niet zou bekomen in de toekomst, is het niet onredelijk te verwachten dat hij zijn zoon op een dusdanige manier zou opvoeden dat een terugkeer naar het land van herkomst zo makkelijk mogelijk zou verlopen. Dit bijvoorbeeld door hem vertrouwd te maken met zijn moedertaal. Er kan opgemerkt worden dat niet concreet verduidelijkt of

aangetoond wordt dat een terugkeer het kind ernstige psychologische, pedagogische en emotionele schade zou berokkenen, des te meer daar een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze tegen het belang van kinderen is. Het feit dat E. in België geboren werd kan evenmin als buitengewone omstandigheid aanvaard worden daar niet aangetoond wordt dat dit gegeven op zich een terugkeer in de weg zou staan. Tenslotte merken we op dat jonge kinderen over het algemeen over een groot aanpassingsvermogen beschikken en snel gewennen aan een nieuwe situatie. (...)

1.2. Op 29 juli 2014 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven op 3 september 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

(...)

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem betekend werden. Het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten dat aan betrokkene betekend werd, dateert van 06.01.2014.

(...)

1.3. Op 29 juli 2014 wordt de verzoeker bovendien een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de derde bestreden beslissing die op 3 september 2014 aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem betekend werden. Het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten dat aan betrokkene betekend werd, dateert van 06.01.2014.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengen grondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 04.02.2014.

(...)

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 147 906.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum”*. Deze vaststelling wordt door de verzoeker niet betwist. Aldus beschikt (de gemachtigde van) de staatssecretaris/minister ter zake over een gebonden bevoegdheid. Bijgevolg zal hij na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoeker in principe dan ook geen nut opleveren.

3.3. Niettegenstaande deze vaststelling mag geen bevel worden gegeven of mag het bevel niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal hogere rechtsnormen, waaronder de Grondwet. De Grondwet primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere rechtsnormen, *in casu* artikel 22*bis*, tweede lid, van de Grondwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1. Met betrekking tot artikel 22*bis*, tweede lid, van de Grondwet (uit de uiteenzetting hieromtrent blijkt dat de verzoeker niet de schending van het tweede, maar van het vierde lid van deze bepaling viseert) laat de verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift gelden dat *“nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoekers kind naar het land van herkomst zou teweegbrengen niet alleen op pedagogisch maar ook op menselijk vlak”*.

Naar luid van artikel 22*bis*, vierde lid, van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat

naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid, van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben. (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32) Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

Bij gebrek aan directe werking van artikel 22*bis*, vierde lid, van de Grondwet kan de verzoeker zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Er dient overigens te worden vastgesteld dat de verzoeker zijn beroep tot nietigverklaring niet (mede) in naam van zijn kind, wiens rechten hij geschonden acht, heeft ingesteld (*cf.* RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

3.3.2. Met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet laat de verzoeker in het derde middel van zijn verzoekschrift gelden dat de gemachtigde “*geenszins in de onontvankelijkheidsbeslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw., geen rekening hield met de belangen van het kind en het gezins- en familieleven van verzoeker in België*” en dat er “*geen enkele afweging is gebeurd*”.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kind en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesenota 5926245 van 29 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werd onderzocht, vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat rekening werd gehouden met de volgende elementen uit de aanvraag:

“1) Hoger belang van het kind:

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien werd de scholing van het kind in België aangevat in illegaal verblijf, zodat kan gesteld worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind geschaad hebben.

2) Gezin- en familieleven:

geldt voor hele gezin, familieleven kan in het land van herkomst verdergezet worden

3) Gezondheidstoestand:

geen gezondheidsproblemen aangehaald”

Bijgevolg wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

3.4. Uit het voorgaande blijkt dat noch een schending van artikel 22*bis* van de Grondwet, noch een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Het beroep is dan ook onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Eerste onderdeel: Betreffende de integratie van verzoeker en zijn gezin, het feit dat verzoeker en zijn gezin sedert 1996 in België verblijven, de Nederlandse taal machtig zijn en de mogelijkheid hebben om in België onmiddellijk tewerkgesteld te worden

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoeker, nl. zijn integratie, zijn zeer goede kennis van het Nederlands, zijn mogelijkheid tot onmiddellijke tewerkstelling,... niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Dat evenwel door verweerder geen enkele afdoende motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie en de vaststelling dat verzoeker in België onmiddellijk aan de slag kan, niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoeker thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat verzoeker bovendien verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geïndiceerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geïndiceerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest": geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004' van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te

keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]” (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze, gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie, gecombineerd met de vaststelling dat verzoeker in België onmiddellijk aan de slag kan en dat hij niet ten laste zal zijn van de Belgische openbare overheden, argumenten welke door verzoeker in zijn aanvraag werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

Dat, overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991, bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoeker aangehaald punt, afgewezen wordt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreft.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn”.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker zijn volledige bestaan heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met zijn werkwiligheid en voorbeeldig gedrag, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Gelet op zijn verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, kan er aan verzoeker niet verweten worden dat hij zijn aanvraag in België heeft ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker sinds 2006 in België verblijft, geïntegreerd is in de Belgische samenleving en werkwilig is.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen, welke door verzoeker werden aangehaald om zijn verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen.

De bestreden beslissing in dan ook in strijd met het artikel 9bis Vw., met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, met de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2. Tweede onderdeel: Betreffende het schoolgaan van het kind van verzoeker

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat verzoekers kind hier naar school gaat niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid omdat er niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden en dat de scholing van verzoekers kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur zou behoeven die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn. Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat het de ouder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf.

Dat verweerders verwijzing naar de vermeende fout van de ouder, met name het "zich nestelen in illegaal verblijf", geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kind in België geboren is en sedert jaren school loopt België en het in het belang van verzoekers kind geenszins redelijk verantwoord is dat het kind zijn onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar zijn land van herkomst waarvan hij de aldaar gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen.

Door verweerder werden geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van verzoekers kind naar verzoekers land van herkomst op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat verzoekers kind hier naar school gaat niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent.

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 2003).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van verzoekers kind kan verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises .. qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période .. qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 2003) ;

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 2007⁶ duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van verzoekers kind bij de indiening van de regularisatieaanvraag."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991;
 - de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.
- Tevens zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partijvoorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat de gemachtigde van de Staatssecretaris nalaat te motiveren wat dan wel onder buitengewone omstandigheden dient te worden verstaan.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de vraag of een vreemdeling zich al dan niet in buitengewone omstandigheden bevindt, die verhinderen dat de gewone procedure worden gevolgd. De wetgever heeft niet gedefinieerd wat als buitengewone omstandigheden dient te worden begrepen, dit werd overgelaten aan het oordeel van de gemachtigde van de Staatssecretaris, die geval per geval zal dienen na te gaan of er sprake is van dergelijke omstandigheden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris vermag dan ook niet te decreteren wat als buitengewone omstandigheden dient te worden verstaan, nu hij zich op die manier zou begeven op een terrein voorbehouden aan de wetgever. Het volstaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde elementen beantwoordt, hetgeen in casu is gebeurd. De kritiek van verzoekende partij mist aldus juridische grondslag.

Zie dienomtrent:

“Bovendien is het niet de taak van de verwerende partij in de bestreden beslissing aan te geven wat dan wel buitengewone omstandigheden zouden zijn. Zij dient enkel de door de verzoekende partijen opgeworpen elementen te beoordelen in het kader van de “buitengewone omstandigheden. De Raad verwijst in deze naar de uiteenzetting met betrekking tot artikel 9bis van de vreemdelingenwet in het eerste middel.” (R.v.V. nr. 124 304 van 21 mei 2014).

Verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom de ingeroepen elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken. Verzoekende partij houdt voor dat zij niet begrijpt waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Meer bepaald bevat de bestreden beslissing de volgende motivering :

“De elementen van integratie namelijk dat betrokkene volledig geïntegreerd zou hebben, intensieve taallessen gevolgd zou hebben, thans zeer goed Nederlands zou spreken, onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden bij Pavel Berdnikov bij regularisatie van zijn verblijf (zie individuele inlichtingenfiche), getuigenissen voorlegt waaruit blijkt dat hij de Nederlandse taal vloeiend spreekt en

graag gezien is, actief betrokkene is bij het klasleven van zijn zoontje en de verwijzing naar de integratiestukken uit de vorige 5 aanvragen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). ”

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor

haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie“ ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat niet zou zijn gemotiveerd in de casu bestreden beslissing waarom het schoolgaan van het minderjarig kind niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

Vooreerst laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat de argumenten van verzoekende partij niet konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Terwijl verzoekende partij ook niet aantoont dat het schoollopen van het kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het voor verzoekende partij onmogelijk zou maken een aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland.

Immers maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zijn kind gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste infrastructuur behoeft die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst.

Bovendien laat verweerder gelden dat het schoollopen in illegaal verblijf is gestart. Door haar feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskent de verzoekende partij haar natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van haar kind. Meer nog, zij stelt haar ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van haar kind.

De verweerder wijst er op dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de keuze die zij maakte (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele nadelige gevolgen die haar kind beweerdelijk zou ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakte.

Terwijl verzoekende partij wist of had moeten weten dat haar verblijf precair was, en dat aan haar te allen tijde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) kon worden betekend.

Verweerder verwijst ter zake nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

“In zoverre verzoeker betoogt dat het schoollopen van zijn kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (R.v.St. nr. 156.325 van 14 maart 2006, R.v.St. nr. 108.862 van 4 juli 2002, R.v.St. van 18 april 2002). In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zes jaar wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijk illegaal verblijf. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en toont niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van zijn kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.” (R.v.V. nr. 10.923 van 6 mei 2008)

“Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij geen onderwijs zou kunnen krijgen in Marokko en evenmin werd aangetoond dat hij nood zou hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste

infrastructuur die in Marokko niet voorhanden zou zijn, is het niet kennelijk onredelijk om de scholing van de verzoeker niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid. Deze stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (R.v.St. 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007 nr. 171.410) (R.v.V. nr. 103.510 dd. 27.05.2013)

Los van het feit dat er aan de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedenterwerking wordt toegekend, laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij zich bevindt in dezelfde omstandigheden. Terwijl het vermelde arrest betrekking heeft op een beslissing houdende ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een omstandige motivering in feite waarom de door de verzoeker aangehaalde elementen, met name de elementen van integratie, zijn langdurig verblijf en de omstandigheid dat zijn zoon in België geboren werd en er school loopt, geen buitengewone omstandigheden vormen. Waar de verzoeker in een eerste onderdeel van het eerste middel stelt dat in deze beslissing geen enkele afdoende motivering wordt gegeven waarom de door hem voorgelegde “bewijzen van doorgedreven integratie”, alsook de vaststelling dat hij “in België onmiddellijk aan de slag kan, niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden”, wordt er op gewezen dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat deze elementen van integratie “niet als buitengewone omstandigheid (kunnen) aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”. Bijgevolg is hierover duidelijk gemotiveerd. De formele motiveringsplicht vereist niet dat de verwerende partij verder gaat motiveren, in die zin dat de motieven van de motieven zouden moeten worden toegelicht. In die optiek moet ook worden geoordeeld dat de verwerende partij niet de verplichting heeft om verder toe te lichten wat dan wel als buitengewone omstandigheden worden aanvaard. Overigens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het arrest nr. 198.769 van de Raad van State waarin duidelijk wordt omschreven welke elementen wel en welke niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Het loutere feit dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering betekent op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Te dezen is de motivering van de eerste bestreden beslissing, die zich volgens de verzoeker louter zou beperken tot het afwijzen van ieder door hem aangehaald punt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreft, evenwel geen stereotype formulering. In tegendeel, uit deze motivering blijkt juist dat de elementen die de verzoeker met betrekking tot zijn individuele situatie heeft uiteengezet worden onderzocht en dat omtrent deze elementen concreet wordt gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoeker maakt voor het overige niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

4.1.3.2. In zoverre de verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wordt het middel vanuit dat oogpunt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te

gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (artikel 9 van de Vreemdelingenwet). In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

4.1.3.2.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel laat de verzoeker gelden dat de eerste bestreden beslissing *“niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid zouden uitmaken”*. De motivering van de eerste bestreden beslissing dat de elementen van integratie *“niet als buitengewone omstandigheid (kunnen) aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”*, is evenwel volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. De omstandigheid dat de verzoeker hierover een andere mening heeft dan het bestuur, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk of feitelijk niet correct is. Evenmin doet de omstandigheid dat *“elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een*

regularisatieaanvraag” aan het voorgaande geen afbreuk. De verzoeker toont immers niet aan dat zulk element van integratie – in het arrest van de Raad van State waaruit de verzoeker vertaalt, gaat het om engagementen die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld – in zijn situatie aanwezig is.

4.1.3.2.2. In een tweede onderdeel van de eerste bestreden beslissing laat de verzoeker gelden dat de verwijzing in de eerste bestreden beslissing *“naar de vermeende fout van de ouder, met name het “zich nestelen in illegaal verblijf”, geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kind in België geboren is en sedert jaren school loopt België en het in het belang van verzoekers kind geenszins redelijk verantwoord is dat het kind zijn onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar zijn land van herkomst waarvan hij de aldaar gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen*”. Er dient evenwel op te worden gewezen dat dit niet het enige motief is waarop de gemachtigde zich in de eerste bestreden beslissing baseert om te besluiten dat het schoolgaan van het kind van de verzoeker geen buitengewone omstandigheid uitmaakt waarom hij zijn aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de eerste plaats wordt in de eerste bestreden beslissing opgemerkt dat *“niet aangetoond wordt dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden*”. De verzoeker betwist dit motief niet. Het is pas in de tweede plaats dat er in de beslissing wordt gewezen op de vaststelling dat *“de scholing steeds plaatsgehad heeft in illegaal verblijf”* en de verzoeker, door geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, *“zelf (...) (de) belangen van zijn zoon geschaad heeft”*. Wat betreft het gegeven dat de zoon van de verzoeker in België geboren is, wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat dit niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard wordt *“daar niet aangetoond wordt dat dit gegeven op zich een terugkeer in de weg zou staan*”. Ook dit motief wordt door de verzoeker niet betwist, laat staan weerlegd. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de motivering wat dit betreft niet afdoende is.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Te dezen heeft de verzoeker in zijn aanvraag van 4 februari 2014 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangevoerd dat *“een terugkeer van hun kind naar hun land van herkomst ernstige psychologische, pedagogische en emotionele schade bij hem zal berokkenen*”. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent gesteld dat *“niet concreet verduidelijkt of aangetoond wordt dat een terugkeer het kind ernstige psychologische, pedagogische en emotionele schade zou berokkenen, des te meer daar een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze tegen het belang van kinderen is*”. Door aan te voeren dat door de gemachtigde geen *“resultaten van enig onderzoek (werden) voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van verzoekers kind naar verzoekers land van herkomst op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt”*, weerlegt de verzoeker deze vaststelling niet en toont hij evenmin de kennelijke onredelijkheid ervan aan. Hij tracht enkel de bewijslast inzake het bestaan van buitengewone omstandigheden die op hem rust door te schuiven naar de verwerende partij.

Waar de verzoeker in het tweede onderdeel van het eerste middel nog aanvoert dat *“door te oordelen dat het feit dat verzoekers kind hier naar school gaat niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent”*, wordt er op gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (cf. RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 14 maart 2006, nr. 156.325). Door te verwijzen naar enkele (minder recente) arresten van de Raad van State waarin anders wordt geoordeeld, toont de verzoeker niet aan dat in de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk geoordeeld wordt dat *“niet aangetoond wordt dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”*, dat tevens *“de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden is”*, dat *“de scholing steeds plaatsgehad heeft in illegaal verblijf”* en dat *“jonge kinderen over het algemeen over een groot aanpassingsvermogen beschikken en snel gewennen aan een nieuwe situatie”*. Ten overvloede wordt er op gewezen dat de eerste bestreden beslissing genomen werd op 29 juli 2014 en dus tijdens de vakantieperiode, zodat deze beslissing niet tot gevolg heeft dat het schooljaar van het kind van de verzoeker dient te worden afgebroken.

4.1.3.2.3. De verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat de eerste bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of werd genomen op kennelijk onredelijke wijze. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

4.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker een schending aan van artikel 12 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) en van artikel 22bis, tweede (bedoeld wordt: vierde) lid, van de Grondwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Overeenkomstig het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag en het artikel 22bis, tweede lid, van de Belgische Grondwet heeft verzoekers minderjarig kind het recht gehoord te worden in elke aangelegenheid of (gerechtelijke of bestuurlijke) procedure die op hem betrekking heeft.

Dat een onontvankelijkheidsbeslissing wordt genomen zonder dat het kind voorafgaandelijk werd gehoord.

Dat het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft .

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest dd. 29.05.2008 nr. 12070 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd geoordeeld dat art. 12 van het Kinderrechtenverdrag DIRECTE WERKING HEEFT.

Overigens is volgens het artikel 22bis, tweede lid, van de Belgische Grondwet het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoekers kind naar het land van herkomst zou teweegbrengen niet alleen op pedagogisch maar ook op menselijk vlak.

Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer het kind, die toch geen enkele fout treft, ernstige schade zou lijden.

Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van de kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken.

Dat verweerder een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoekers kind."

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag ;*
- Artikel 22 bis, tweede lid van de Belgische Grondwet ;*
- proportionaliteitsbeginsel;*

Verzoekende partij acht voormelde rechtsregels geschonden, daar nergens uit de bestreden beslissing zou blijken dat ook maar het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoekers kind naar het land van herkomst zou teweegbrengen.

De verzoekende partij gaat in haar vage kritiek compleet voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing :

"Meester Vrijens stelt dat er sprake is van een langdurig verblijf. We merken hierbij op dat het de keuze was van betrokkene om geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem betekend werden, om in preciaire situatie in België te blijven en zich te nestelen in illegaal verblijf. Het was zijn persoonlijke keuze om vervolgens nog 6 aanvragen tot humanitaire regularisatie aan te vragen. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontslaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

De raadsheer van betrokkenen verwijst naar het feit dat de zoon van betrokkene in België geboren werd, school loopt in België (zie schoolattest) en momenteel in het eerste jaar van de basisschool zit. E. heeft enkel onderwijs genoten in het Nederlands en kent enkel het Belgische schoolwezen. Het is volgens de advocaat dan ook moeilijk te verantwoorden dat E. zijn onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan hij de aldaar gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen en waar een totaal andere schoolregeling zou gelden. Een terugkeer naar het land van herkomst zou ernstige psychologische, pedagogische en emotionele schade berokkenen. Vooreerst merken we op dat niet aangetoond wordt dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Ten tweede wijzen we erop dat de scholing steeds plaatsgehad heeft in illegaal verblijf, reeds voor zijn zoon naar de kleuterklas begon te gaan werden aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. Hij wist dus dat de schooltoekomst van zijn zoon op zijn minst onzeker was in België, in plaats van hier rekening mee te houden en gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, koos betrokkene ervoor zich te nestelen in illegaal verblijf ongeacht de mogelijke gevolgen voor zichzelf en zijn zoon. Er kan dan ook gesteld worden dat betrokkene zelf het belangen van zijn zoon geschaad heeft. De scholing wordt enkel toegestaan om de ontwikkeling van het kind in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Aangezien betrokkene weldegelijk op de hoogte was van het feit dat hij geen verblijfsrecht had in België en dit mogelijkwijze niet zou bekomen in de toekomst, is het niet onredelijk te verwachten dat hij zijn zoon op een dusdanige manier zou opvoeden dat een terugkeer naar het land van herkomst zo makkelijk mogelijk zou verlopen. Dit bijvoorbeeld door hem vertrouwd te maken met zijn moedertaal. Er kan opgemerkt worden dat niet concreet verduidelijkt of aangetoond wordt dat een terugkeer het kind ernstige psychologische, pedagogische en emotionele schade zou berokkenen, des te meer daar een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze tegen het belang van kinderen is. Het feit dat E. in België geboren werd kan evenmin als buitengewone omstandigheid aanvaard worden daar niet aangetoond wordt dat dit gegeven op zich een terugkeer in de weg zou staan. Tenslotte merken we op dat jonge kinderen over het algemeen over een groot aanpassingsvermogen beschikken en snel gewennen aan een nieuwe situatie."

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat geen onderzoek werd gewijd aan de gevolgen van een terugkeer in hoofde van het minderjarig kind.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen."

4.2.3.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 22bis, tweede lid, van de Grondwet kan worden verwezen naar wat daarover *supra* onder het punt 3.3.1. werd uiteengezet.

Het tweede middel is, wat dit betreft, onontvankelijk.

4.2.3.2. Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

*“1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.
2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.”*

Te dezen laat de verzoeker gelden dat deze bepaling wordt geschonden doordat *“een onontvankelijkheidsbeslissing wordt genomen zonder dat het kind voorafgaandelijk werd gehoord”*.

Daargelaten de vraag naar de directe werking van deze bepaling en daargelaten de vaststelling dat de verzoeker zijn beroep tot nietigverklaring niet (mede) in naam van zijn kind, wiens rechten hij door de eerste bestreden beslissing geschonden acht, heeft ingesteld, wordt er op gewezen dat zowel hij als zijn kind de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat zij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken konden onderbouwen. Bovendien laat de verzoeker na om *in concreto* aan te geven welke elementen zijn kind, indien het gehoord zou zijn geweest, dan wel zou hebben aangevoerd die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De verzoeker beperkt zich tot een theoretisch betoog dat niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Een schending van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

4.2.3.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat de onontvankelijkheidsbeslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar.

Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de onontvankelijkheidsbeslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met de belangen van het kind en het gezins-en familieleven van verzoeker in België.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dat het inreisverbod in casu evenwel enkel motiveert dat een termijn van 2 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker zich na het betekende bevel om het grondgebied te verlaten geen stappen ondernomen heeft tot vrijwillig vertrek.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van een lange termijn van 2 jaar.

Door een dergelijk gebrek aan motivatie is de motiveringsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.”

4.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting;*
- de hoorplicht ;*
- het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;*
- art. 74/13 Vreemdelingenwet;*
- de rechten van verdediging ;*

Verzoekende partij voert aan dat in het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod ten onrechte niet werd gemotiveerd over de familiale situatie, hetgeen een schending zou uitmaken van de door verzoekende partij aangevoerde bepalingen.

Verweerder laat betreffende de vermeende schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelden dat uit dit artikel nergens blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd nopens de in voormelde bepaling vervatte belangen.

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Het volstaat aldus dat de gemachtigde van de Staatssecretaris impliciet rekening heeft gehouden met de bij dit artikel voorgehouden belangen.

Dit kan in casu niet ernstig worden ontkend.

Verweerder wijst erop dat de synthesesnota dd. 29.07.2014 het volgende stipuleert:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

→Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien werd de scholing van het kind in België aangevat in illegaal verblijf, zodat kan gesteld worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind geschaad hebben.

2) Gezins- en familielevens:

→Geldt voor het heel gezin, familielevens kan in het land van herkomst verdergezet worden

3) Gezondheidstoestand:

→ geen gezondheidsproblemen aangehaald.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dus, wars van de beweringen van de, verzoekende partij weldegelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familielevens van verzoekende partij.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat met zijn relatie en zijn kind geen rekening zou zijn gehouden, in de zin van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Terwijl verzoekende partij niet aantoont dat het hoger belang van het kind, het gezins- of familielevens een verwijdering zou in de weg staan, en dit gelet op hetgeen reeds werd uiteengezet in repliek op verzoekers eerste middel (zie supra).

Verzoekende partij voert aan dat de duur van het inreisverbod niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod nochtans uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 2 jaar voor het inreisverbod:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem betekend werden. Het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten dat aan betrokkene betekend werd, dateert van 06.01.2014.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 04.02.2014. ”

Deze motivering is in overeenstemming met Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin wordt gestipuleerd: “(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandig heden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt verwezen naar het feit dat er sprake is van een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook wel degelijk een relevante factor bij de beoordeling van de termijn van het inreisverbod. De motivering van de bestreden beslissing is conform aan de ratio van de Europese wetgever.

“Verweerder past in casu de maximumtermijn van drie jaar toe nadat hij heeft vastgesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting. Op grond van de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen niet wordt betwist

door verzoeker, kan de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod opleggen van maximum drie jaar. De verplichting om een inreisverbod op te leggen impliceert inderdaad niet dat verweerder verplicht is om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen. Evenwel toont verzoeker niet aan, (...) dat er op grond van specifieke omstandigheden redenen zouden bestaan die een snelle terugkeer op Belgisch grondgebied noodzakelijk maken en waarmee bij het opleggen van het inreisverbod rekening moest worden gehouden.” (R.v.V. nr. 118.870 dd. 14.02.2014)

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

De bestreden beslissingen zij wel degelijk afdoende gemotiveerd.

Het derde middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.”

4.3.3.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat daarover *supra* onder het punt 3.3.2. werd uiteengezet.

4.3.3.2. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). *In casu* zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en zijn rechten van verdediging door de bestreden beslissingen geschonden acht. Het derde middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.3.3. De verzoeker voert aan dat de motivering van het bestreden inreisverbod (de derde bestreden beslissing) niet pertinent is, nu enkel wordt gemotiveerd “*dat een termijn van 2 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker zich na het betekende bevel om het grondgebied te verlaten geen stappen ondernomen heeft tot vrijwillig vertrek*” en een dergelijke motivering “*geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn*”.

Artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”.

Te dezen wordt in de derde bestreden beslissing met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vermeld dat aan de verzoeker een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd met als reden dat “*(n)iet aan de terugkeerverplichting werd voldaan*”. Er wordt gespecificeerd dat de verzoeker “*geen gevolg (heeft) gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem betekend werden*” waarvan “*(h)et meest recente bevel om het grondgebied te verlaten dat aan betrokkene betekend werd, dateert van 06.01.2014*” en dat de verzoeker “*na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het*

Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten". De verzoeker betwist deze vaststelling niet. Hij gaat er in zijn verzoekschrift bovendien aan voorbij dat in het bestreden inreisverbod ook nog wordt gemotiveerd dat hij op 4 februari 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. De motiveringsverplichting houdt niet in dat de verwerende partij moet motiveren om welke reden "*eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn*". De motivering moet de verzoeker inzicht geven en er blijkt van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. *In casu* is hieraan voldaan. De verwerende partij diende niet de motieven van de motieven uiteen te zetten. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker wijst op de discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij ter zake heeft, terwijl in de bestreden beslissing automatisch toepassing zou worden gemaakt "*van een lange termijn van twee jaar*", komt het aan hem toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van twee jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de derde bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. De verzoeker blijft daartoe volledig in gebreke. Van enig automatisme geeft de derde bestreden beslissing, gelet op het hiervoor gestelde, geen blijk. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3.3.4. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN